

Sygn. akt I C 250/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Choczaj

Protokolant: sekr. sąd. Patrycja Tokarek

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy jakim jest bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...) wystawiony w dniu 08 lipca 2015 roku przez (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko M. P., zaopatrzony w klauzulę wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 27 lipca 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I Co 700/15 - w całości,
2. zasądza od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. kwotę 7 217,00 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 10 595,00 zł (dziesięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem brakującej opłaty stosunkowej.

Sygn. akt I C 250/15

UZASADNIENIE

M. P. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego jakim jest bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...) wystawiony w dniu 08 lipca 2015 roku przez (...) S.A. z siedzibą w W. , zaopatrzony w klauzulę wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 27 lipca 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I Co 700/15 - w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka zakwestionowała wyliczenie wysokości kwoty głównej i kwoty odsetek, skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu, podniosła zarzut jej nieważności, w szczególności zapisów dotyczących zasad ustalania kursu indeksacji walutowej i zarzut abuzywności szeregu zapisów umownych.

Pozwana nie uznała powództwa, wnosząc o jego oddalenie i o zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, że wyliczenie należności zawarte w bankowym tytule egzekucyjnym jest poprawne, umowa została zawarta zgodnie z zasadami art. 358¹ k.c., ponadto jest ona ważna, nie zawiera klauzul abuzywnym, tym bardziej, że powódka miała możliwość spłaty zobowiązania we frankach szwajcarskich od 2009 roku. Ponadto dodała, że wypowiedzenie jest skuteczne i uzasadnione.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powódka wynajmowała mieszkanie w bloku, płaciła czynsz i odstępné - razem około 700,00 zł miesięcznie. Jej zarobki i zarobki jej męża wynosiły około 13 000,00 zł miesięcznie. Małżonkowie postanowili wybudować dom. Inwestycje rozpoczęli w 2003 roku. W 2004 roku postanowili zaciągnąć kredyt hipoteczny na jej dokończenie. Szukali taniego kredytu. Kilkakrotnie odwiedzali siedzibę oddziału poprzednika prawnego pozwanego banku, gdzie dowiedzieli się, że najtańszym kredytem hipotecznym jest kredyt waloryzowany kursem franka szwajcarskiego. Powódka czytała treść wzorca umowy, lecz nie mogła do niego wprowadzić żadnych zmian. Pracownik banku odpowiadał na jej pytania, wyjaśniał, że rata będzie wyższa, gdy waluta zdrożeje, niższa, gdy stanieje, zapewniał, że frank szwajcarski jest walutą stabilną, **(dowód: zeznania powódki - k. 275 verte - 276 i nagranie z dnia 18 grudnia 2015 roku - płyta - k. 293, minuta od 00:06:05 do 00:35:29)** .

W dniu 12 stycznia 2004 roku powódka i poprzednik prawny pozwanej zawarli umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...). Celem umowy miało być wybudowanie domu jednorodzinnego w miejscowości J., gmina Z., **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

Integralną częścią umowy był regulamin udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych - w ramach MultiPlanów , **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39; regulamin - k. 135 - 141 verte)** .

Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy kwota kredytu wyniosła 164 000,00 złotych, a zgodnie z ust. 3 kredyt miał być waloryzowany we frankach szwajcarskich, **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

W § 1 ust. 8 umowy postanowiono, iż oprocentowanie kredytu w stosunku rocznym w dniu zawarcia umowy wynosi 3,80%, natomiast w ust. 9 ustalono oprocentowanie dla należności przeterminowanych w stosunku rocznym w dniu zawarcia umowy na 7,53%, **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

Kredyt został zabezpieczony hipoteką kaucyjną do kwoty 246 000,00 zł ustanowioną na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli prowadził księgę wieczystą Kw nr (...) (obecnie (...)), **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39; odpis z księgi wieczystej - k. 63 - 67)** .

W § 4 ust. 1 umowy strony ustaliły, że powódka złoży oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 328 000 złotych. W § 6 strony umowy ustaliły, że kredyt będzie spłacany na podstawie nieodwołalnego przez czas trwania umowy zlecenia dokonywania przelewu z rachunku określonego w ust. 3 niniejszego paragrafu, tj. z rachunku nr (...), **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

Zgodnie z § 7 ust. 1 kredyt miał być waloryzowany kursem kupna waluty (...) wg tabeli kursowej (...) Banku S.A. Kwota kredytu wyrażona w (...) miała być określona na podstawie kursu kupna waluty (...) z tabeli kursowej banku z dnia i godziny uruchomienia kredytu, **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

W § 11 umowy wskazano, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej. Zmiana wysokości oprocentowania mogła nastąpić w przypadku zmiany stopy referencyjnej określonej dla danej waluty oraz zmiany parametrów finansowych rynku pieniężnego i kapitałowego w kraju, którego waluta była podstawą waloryzacji. W przypadku zmiany stóp

procentowych, zmiana oprocentowania nastąpić miała w dniu spłaty najbliższej raty wynikającej z harmonogramu spłat, której płatność wypadać miała po dniu, od którego miało obowiązywać zmienione oprocentowanie u poprzednika prawnego pozwanej, **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

Zgodnie z § 12 powódka zobowiązała się do spłaty kapitału wraz z odsetkami miesięcznie w ratach kapitałowo - odsetkowych określonych w § 1 ust. 5, w terminach i kwotach zawartych w harmonogramie spłat. Harmonogram spłat kredytu stanowił załącznik nr 1 i integralną część umowy Był sporządzany w (...). Raty kapitałowo - odsetkowe miały być płatne w złotych po uprzednim ich przeliczeniu wg kursu sprzedaży (...) z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50, **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

W § 17 postanowiono m.in. że w wypadku naruszenia przez powódkę warunków umowy, a w szczególności w przypadku, gdy w terminie określonym w umowie nie dokonałaby spłaty raty kapitałowo - odsetkowej lub części raty kapitałowo - odsetkowej lub w umówionym terminie nie dokonałaby spłaty należnych MultiBankowi prowizji, opłat i innych należności MultiBank podejmie działania upominawcze z wypowiedzeniem umowy włącznie. Zgodnie z umową okres wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczony miał być od dnia doręczenia wypowiedzenia powódce, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia uważano również datę pierwszego awizowania przesyłki poleconej, wysłanej pod ostatni znany MultiBankowi adres powódki. Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z umowy miały stać się wymagalne i powódka zobowiązana była do niezwłocznej spłaty wszystkich wymagalnych należności, **(dowód: umowa o kredyt - k. 31 - 39)** .

Od 2009 roku powódka mogła spłacać kredyt we frankach szwajcarskich, **(dowód: pismo okólne - k. 142 - 147 verte; regulamin - k. 148 - 155 verte)** .

W 2012 roku pojawiły się pierwsze problemy ze spłatą kredytu. Powódka rozwiodła się, a jej były mąż, który popadł w alkoholizm, nie uczestniczył w regulowaniu rat. Powódka zwróciła się do poprzednika prawnego pozwanej z prośbą o zawieszenie spłaty kredytu do czasu sprzedaży domu, **(dowód: zeznania powódki - k. 275 verte - 276 i nagranie z dnia 18 grudnia 2015 roku - płyta - k. 293, minuta od 00:06:05 do 00:35:29; pismo z dnia 20 lutego 2012 roku - k. 48 i z dnia 07 września 2012 roku - k. 49; historia transakcji - k. 114 - 119; historia operacji - k. 120 - 124)** .

W 2013 roku powódka straciła pracę. Nie regulowała terminowo rat kapitałowo - odsetkowych, powstała niewielka zaległość. Pismem z dnia 26 stycznia 2014 roku pozwana wezwała powódkę do spłaty kwoty 455,90 CHF w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego wezwania - pod rygorem wypowiedzenia umowy. W piśmie wskazano, iż w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie, pismo należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez pozwaną. Zaznaczono, że okres wypowiedzenia wynosi 30 dni i jest liczony od następnego dnia po upływie wskazanego 7 dniowego terminu. Po otrzymaniu wezwania powódka prawie w całości uregulowała zadłużenie, **(dowód: częściowo bezsporne; zeznania powódki - k. 275 verte - 276 i nagranie z dnia 18 grudnia 2015 roku - płyta - k. 293, minuta od 00:06:05 do 00:35:29; pismo z dnia 26 stycznia 2014 roku - k. 30; historia transakcji - k. 114 - 119; historia operacji - k. 120 - 124)** .

W późniejszym czasie powódka także nie regulowała zadłużenia i dlatego pozwana ponownie wezwała ją do spłaty zaległych płatności (934,44 CHF) w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego wezwania - pod rygorem wypowiedzenia umowy. Uczyniła to pismem z dnia 28 marca 2014 roku, w którym wskazała, że w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie, należy je traktować jako wypowiedzenie umowy przez bank. Zaznaczyła, że okres wypowiedzenia wynosi 30 dni i jest liczony od następnego dnia po upływie wskazanego 7 dniowego terminu, **(dowód: zeznania powódki - k. 275 verte - 276 i nagranie**

z dnia 18 grudnia 2015 roku - płyta - k. 293, minuta od 00:06:05 do 00:35:29; pismo z dnia 28 marca 2014 roku - k. 111; historia transakcji - k. 114 - 119; historia operacji - k. 120 - 124) .

Pozwana nie otrzymała informacji o doręczeniu powódce tego pisma i w związku z tym zareklamowała przesyłkę. Po rozpatrzeniu reklamacji Poczta Polska powiadomiła pozwaną, że pismo z dnia 28 marca 2014 roku powódka otrzymała w dniu 02 kwietnia 2014 roku, ***(dowód: pismo z dnia 10 lipca 2014 roku - k. 112) .***

W 2014 roku powódka czyniła próby sprzedaży domu i spłaty kredytu, które nie przyniosły żadnego efektu. Prosiła o wyznaczenie dodatkowego terminu spłaty. Pozwana wyraziła zgodę na spłatę zobowiązania do 15 września 2014 roku. Jednakże powódka nie wykonała swojego zobowiązania wobec pozwanej, gdyż nie mogła sprzedać domu zajmowanego przez lokatorów, ***(dowód: zeznania powódki - k. 275 verte - 276 i nagranie z dnia 18 grudnia 2015 roku - płyta - k. 293, minuta od 00:06:05 do 00:35:29; pismo z dnia 21 lipca 2014 roku - k. 52 i pismo z dnia 31 lipca 2014 roku - k. 53; wydruk maili - k. 54 - 55; wyrok - k. 62 - 62 verte) .***

W dniu 08 lipca 2015 roku pozwana wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). W tytule stwierdziła, że powódka jest jej dłużniczką z tytułu umowy o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 12 stycznia 2004 roku oraz że wysokość jej wymagalnego zobowiązania na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosi 180 300,92 złotych i obejmuje kwotę 168 464,99 złotych tytułem należności głównej, kwotę 10 012,21 złotych tytułem odsetek umownych karnych naliczonych od kapitału za okres od 29 kwietnia 2013 roku do 08 lipca 2015 roku według stopy procentowej w wysokości 3,60 %

w skali roku, a także kwotę 1 823,72 zł tytułem odsetek umownych karnych naliczonych za okres od 28 maja 2013 roku do 08 lipca 2015 roku,

od zadłużenia przeterminowanego według stopy procentowej w wysokości 6,10 % w skali roku. W tytule znalazło się stwierdzenie, iż roszczenia banku wynikające z przedmiotowych zobowiązań są w całości wymagalne od dnia

10 maja 2014 roku, ***(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny - k. 126) .***

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 700/15, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 08 lipca 2015 roku na rzecz pozwanej przeciwko powódce, z ograniczeniem jej odpowiedzialności do kwoty 328 000,00 złotych. Nadto w punkcie 2 postanowienia zasądził

od powódki na rzecz pozwanej kwotę 127,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, ***(dowód: postanowienie - k. 127 - 128) .***

Pozwana wystąpiła przeciwko powódce o egzekucję na podstawie w/w tytułu wykonawczego, ***(bezsporne) .***

Postanowieniem z dnia 27 października 2015 roku tut. Sąd udzielił niniejszemu powództwu zabezpieczenia i zawiesił postępowanie egzekucyjne

w sprawie o sygn. akt Km 418/15 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli A. S., do czasu zakończenia procesu, ***(bezsporne) .***

Powódka wyprowadziła się z domu i wynajęła mieszkanie, gdyż nie była

w stanie uregulować dotychczasowym lokatorom kwoty określonej w wyroku eksmisyjnym - wobec podniesionego przez nich prawa zatrzymania. Obecnie pracuje, zarabia najniższą krajową, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, na które nieregularnie otrzymuje alimenty w wysokości po 760,00 zł miesięcznie, ***(dowód: zeznania powódki - k. 275 verte - 276 i nagranie z dnia 18 grudnia 2015 roku - płyta - k. 293, minuta od 00:06:05 do 00:35:29) .***

Powyższy stan faktyczny w zasadzie nie był sporny między stronami, został ustalony na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji. Do tego autentyczność ich nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Ponadto stan faktyczny został ustalony

na podstawie zeznań powódki, które nie były negowane przez pozwaną, a którym Sąd w całości dał wiarę, gdyż są jasne i logiczne i znajdują potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje w całości na uwzględnienie.

M. P. podniosła w pozwie zarzut zawarcia w postanowieniach umowy klauzul o charakterze niedozwolonym, które przewidywały obowiązek spłaty kredytu w walucie obcej - kursem franka szwajcarskiego ustalonego przez pozwaną według jej uznania; zarzut braku wymagalności długu wobec nieskutecznego i niezasadnego wypowiedzenia umowy kredytu, a także zarzut nieważności umowy kredytowej.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż strony niniejszego postępowania zawarły umowę o kredyt. Nie ulega również wątpliwości, że powyższy kredyt nie został spłacony i nie został wyegzekwowany, zatem dopuszczalne jest powództwo z art. 840 § 1 pkt k.p.c., które stanowi jedyną drogę zakwestionowania wierzytelności stwierdzonej w bankowym tytule egzekucyjnym zaopatrzonym w sądową klauzulę wykonalności.

Na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może wytoczyć powództwo w celu pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności. Zgodnie z treścią tego przepisu dłużnik winien wykazać nieistnienie zdarzenia, na którym oparto wydanie klauzuli wykonalności, tzn. takie okoliczności, które wskazują, że określony tytuł nie powinien być opatrzony klauzulą wykonalności, jako niepodlegający wykonaniu lub niespełniający warunków przepisanych prawem egzekucyjnym. W przypadku bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, dłużnik może podnieść wszelkie zarzuty materialnoprawne dotyczące wierzytelności banku, objętej tym tytułem. Chodzi tu o zarzuty powstałe przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego, przed wydaniem klauzuli wykonalności i po jej wydaniu. W grę mogą wchodzić np. zarzuty nieistnienia roszczenia banku lub istnienia roszczenia w mniejszej wysokości niż ujęte w tytule, nienastąpienia wymagalności roszczenia itp., (patrz: wyrok SA w Szczecinie z dnia 13 maja 2015 roku, I ACa 1008/14, Lex nr 1785303; wyrok SA w Katowicach z dnia 14 kwietnia 2015 roku, VACa 637/14, Lex nr 1679913).

Sąd w pierwszej kolejności zajął się zarzutem niewymagalności roszczenia wobec niewypowiedzenia umowy kredytu. Uznanie tego zarzutu za zasadny czyni zbędnym rozpatrywanie pozostałych zarzutów zawartych w pozwie.

Zgodnie z treścią uchylonego już art. 96 prawa bankowego, w bankowym tytule egzekucyjnym należy m.in. wskazać wzmiankę o wymagalności dochodzonego roszczenia. Zatem tytułu tego nie można wystawić skutecznie, jeżeli roszczenie nie jest wymagalne.

Pozwana łączy wymagalność roszczenia wynikającego z umowy o kredyt z wypowiedzeniem umowy dokonany w piśmie z dnia 28 marca 2014 roku, zatem należy odnieść się do uregulowań dotyczących procedury wypowiedzania umowy z dnia 12 stycznia 2004 roku.

W paragrafie § 17 umowy kredytu strony uzgodniły, iż w wypadku naruszenia przez powódkę warunków umowy, a w szczególności w przypadku, gdy w terminie określonym w umowie nie dokona spłaty raty kapitałowo - odsetkowej lub części raty kapitałowo - odsetkowej lub w umówionym terminie nie dokona spłaty należnych pozwanej prowizji, opłat i innych należności - to pozwana podejmuje działania upominawcze z wypowiedzeniem umowy włącznie. Strony ustaliły, że okres wypowiedzenia będzie wynosił 30 dni i liczony będzie od dnia doręczenia wypowiedzenia powódce, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia strony uważać miały również datę pierwszego awizowania przesyłki poleconej, wysłanej pod ostatni znany adres powódki. Strony ustaliły w tym paragrafie, że następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z umowy stają się wymagalne i powódka zobowiązana będzie do niezwłocznej spłaty wszystkich należności. Z powyższego

wynika, że umowa przewidywała, co w sprawie jest zresztą bezsporne, wymóg uprzedniego podjęcia czynności upominawczych, jako element skutecznego wypowiedzenia umowy w późniejszym czasie.

Mając powyższe na uwadze oraz treść pisma z dnia 28 marca 2014 roku nazwanego „ostateczne wezwanie do zapłaty”, w którym podano wysokość zaległości i wezwano powódkę do jej uregulowania w terminie 7 dni ze wskazaniem, że w przypadku nieregulowania zaległości należy je traktować jako wypowiedzenie umowy kredytu, stwierdzić wypada, że pismo to wyczerpuje jedynie działania upominawcze, do których pozwana była zobligowana w umowie, w sytuacji stwierdzenia naruszenia obowiązków umowy przez powódkę. Nie można jednak zgodzić się ze stanowiskiem, że dalsza część oświadczenia stanowiła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Połączenie w jednym piśmie wezwania do uregulowania należności i jednocześnie przyjęcie, że stanowi ono wypowiedzenie na wypadek niezadośćuczynienia powyższemu obowiązkowi, czyni fikcyjnym postępowanie upominawcze, a wypowiedzenie umowy niejednoznacznym. Z tak sformułowanego oświadczenia, nie sposób wywnioskować chociażby tego, w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu,

tj. w jaki sposób liczyć należy okres jej wypowiedzenia. Jasny i jednoznaczny jest jedynie przekaz obejmujący informację w zakresie wezwania do zapłaty, a także w zakresie terminu w jakim powódka winna spełnić swoje świadczenie. Zachodziłaby zawsze wątpliwość, czy umowa nadal wiąże strony w przypadku częściowej zapłaty należności, albo w przypadku zapłaty żądanej kwoty przez powódkę i błędnego jej zarachowania. Pozwana wbrew zapisom umowy nie zastosowała kolejności oświadczeń - najpierw wezwanie do zapłaty, a w przypadku upływu określonego terminu - złożenie jednoznacznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Takie wątpliwości wystąpiły w niniejszej sprawie, gdyż powódka swoje zastrzeżenia co do wypowiedzenia umowy łączy z pismem pozwanej z dnia 26 stycznia 2014 roku, a nie z pismem pozwanej z dnia 28 marca 2014 roku. Należy w tym miejscu dodać, że w aktach sprawy nie ma zwrotnego potwierdzenia odbioru przez powódkę pisma z dnia 28 marca 2014 roku, a jest tylko informacja Poczty Polskiej o doręczeniu tego pisma w dniu 02 kwietnia 2014 roku, co nie oznacza, że taka sytuacja nastąpiła, można mieć zatem poważną wątpliwość co do tego, choć powódka tego nie podnosi, czy w ogóle powódka otrzymała pismo z dnia 28 marca 2014 roku.

Zatem oświadczenie pozwanej zawarte w piśmie z dnia 28 marca 2014 roku nie mogło wywrzeć skutku w postaci wypowiedzenia umowy z uwagi na niejednoznaczność zapisów, nadto naruszało postanowienia umowy stron w zakresie procedury wypowiedzenia i treść art. 75 ust. 1 prawa bankowego (zgodnie z tym przepisem, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni).

Gdyby nawet uznać hipotetycznie, że doszło do złożenia przez pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w piśmie z dnia 28 marca 2014 roku, to i tak byłoby ono nieskuteczne, ponieważ dokonane było z zastrzeżeniem warunku.

Przez warunek rozumie się zamieszczone w treści czynności prawnej zastrzeżenie, które uzależnia powstanie lub ustanie jej skutków od zdarzenia przyszłego i niepewnego (art. 89 k.c.). Warunek może być dodany do każdej czynności prawnej w razie takiego uzgodnienia przez strony umowy, poza wyjątkami wynikającymi z ustawy bądź z właściwości czynności prawnej.

Ze względu na ten ostatni powód, za niedopuszczalne uznaje się między innymi warunki w czynnościach prawnych jednostronnych kształtujących sytuację prawną innego podmiotu np.: powołanie się na wadę oświadczenia woli na podstawie (art. 88 k.c.), odstąpienie od umowy czy wypowiedzenie umowy, (patrz: wyrok SA w Poznaniu z dnia 20 maja 2008 r., I ACa 316/08, Lex nr 446159; J. Skąpski, Głosa do wyroku SN z dnia 20 czerwca 2001 r., I PKN 474/00, OSP 2003, z. 10, poz. 130; Andrzej Janiak, komentarz do art. 89 k.c., LEX; Kodeks cywilny, Tom I komentarz do artykułów 1-534 pod redakcją prof. E. Gniewska; Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2004; K. Osajda

w komentarzu do art. 89 k.c. ; H. Pietrkowski w komentarzu do art. 89 k.c.). Ogólnie można powiedzieć, że dotyczy to czynności prawnych, które nie znoszą chwiejności i wymagają od razu stabilnego uregulowania (patrz: Z. Radwański System prawa cywilnego tom I). W temacie tym wypowiedział się także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 roku (sygn. akt II CSK 614/08

z głosem J. Tułukowskiego 2011/1/40-46). W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd zwrócił uwagę na to, że do kategorii czynności prawnych niedopuszczających warunku należy zaliczyć takie, które mają od razu kształtować stabilne stosunki prawne jak jednostronne czynności prawno - kształtujące, czy wypowiedzenie trwałego stosunku cywilnoprawnego. Sąd dodał ponadto, że jednostronne oświadczenia woli wywierające z chwilą ich złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku, ochrona prawna bowiem interesów tej osoby wymaga, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był od razu oznaczony. Dotyczy to zwłaszcza wypowiedzenia, które prowadzi do zakończenia stosunku zobowiązaniowego o charakterze trwałym, gdyż druga strona powinna mieć od razu pewność co do swojej sytuacji prawnej.

Z tych wszystkich względów należy uznać, że wypowiedzenie umowy jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawno - kształtującym, nie może zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku. Dopuszczenie takiej możliwości pozostawałoby w sprzeczności z istotą tego rodzaju czynności, której celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego. Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 11 marca 2014 roku (I ACa 812/13), Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 14 maja 2015 roku (I ACa 16/15), a także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08 września 2016 (II CSK 750/15).

W tym miejscu dodać trzeba, że art. 89 k.c. nie określa konsekwencji zastrzeżenia w treści czynności prawnej warunku, mimo zakazu ze względu na właściwość tej czynności. W tej sytuacji oceny skutków naruszenia art. 89 k.c. należy dokonać na podstawie art. 58 § 1 i 3 k.c. (patrz wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 614/08, Lex nr 503207) Jeżeli tak, to wypowiedzenie takie, gdyby zostało uczynione, nie mogłoby wywołać zamierzonego skutku.

Powyższe rozważania prowadzą do konstatacji, że pozwana nie złożyła powódce oświadczenia o wypowiedzeniu umowy ani warunkowego ani bezwarunkowego, w konsekwencji czego nie nastąpił skutek w postaci wymagalności kredytu. Nie nastąpiło zatem zdarzenie, które legło u podstaw wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, gdyż powódka skutecznie zakwestionowała zdarzenie będące podstawą jego wystawienia, czyli wypowiedzenie umowy kredytu. Wobec odpadnięcia podstawy tytułu egzekucyjnego należało pozbawić go wykonalności w całości. Dlatego Sąd orzekł, jak w pkt 1 wyroku, na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa prawnego należnych powódce, powiększonych o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, Sąd orzekł, jak w pkt 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.) oraz w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia a Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.), gdyż pozwana przegrała sprawę w całości.

O brakujących kosztach procesu Sąd orzekł, jak w punktach 3 wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku, poz. 623) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., gdyż powódka, która wygrała sprawę w całości, była zwolniona od opłaty stosunkowej od złożonego powództwa, wynoszącej 10 595,00 zł (art. 13 ust. 1).